והניחו בביסא ונגע מבול יום באחד מהן מהו

כי יותנן אכלי מצרף מה שבתוכו לקדש ה"מ

היכא דנגעי בהדדי אבל היכא דלא נגעי

בהדדי לא או דילמא ל"ש אמר להו איהו

מי תגן כלי מחבר כלי מצרף תגן יכל דהו

הושים אחד לביניהן מהו א"ל פגצריך לכלי

כלי מצרפו אין צריך לכלי אין כלי מצרפו

הושים מבול יום את אצבעו ביניהן מהו אמר

להו יאין לך דבר שמטמא מאוירו אלא כלי

חרם בלבד הדר איהו בעא מינייהו מהו

הלקמוץ מזה על זה 16 צירוף דאורייתא או

דרבנן אמרו לו זו לא שמענו כיוצא בו

שמענו דתנן שני מנחות שלא נקמצו ונתערבו

זו בזו אם יכול לקמוץ מזו בפני עצמה ומזו

בפני עצמה כשירות ואם לאו פסולות כי יכול

לקמוץ מיהא כשירות כן אמאי הך דמערב הא

לא נגע אמר רבא דלמא יבגושין המחולקין

העשויין כמסרק מאי הוי עלה אמר רבא ת"ש

יביא יביא ממנו מן המחובר ⁹ שלא יביא

עשרון בשני כלים ויקמוץ הא בכלי אחד

דומיא דשני כלים קמיץ א"ל אביי דילמא שני

כלים ה"ד כגון קפיזא בקבא דאע"ג דעריבי

מעילאי כיון דמיפסק מחיצתא דקפיזא

יו מתתא ייהא כלי אחד דומיא דב' כלים ה"ד

כגון עריבתה יו של תרנגולין ואע"ג דמיפסקן

מחיצתא הא נגיע אבל הכא דלא נגיע

כלל תיבעי לך בעי רבי ירמיה 🕫 צירוף כלי

וחיבור מים מהו כי תגן כלי מצרף מה

שבתוכו לקדש ה"מ דגואי אבל דבראי לא

או דילמא כיון דמחבר מחבר ואם תימצי

לומר יכיון דמחבר מחבר חיבור מים וצירוף

כלי יו ונגע מבול יום מבחוץ מהו כי תנן כלי

מצרף ה"מ דנגע מגואי אבל מבראי לא או

דילמא לא שנא יתיקו: בעי רבא "עשרון

שחלקו ונטמא אחד מהן והניחו בביסא וחזר

מבול יום ונגע באותו ממא מהו °מי אמרינן

שבע (4) לו מומאה או לא אמר ליה אביי ומי

אמרינן שבע ליה מומאה והתנן ייםדין ממא

מסורת הש"ם

והניתו בביסא. ואלו שני החלאין אין נוגעין זה ין לזה: מהו. מי כולו: ה"מ דנגעי אהדדי כו'. להכי נקט טבול יום משום דאין

טומאתו חמורה לעשות ראשון ושני דאי טומאה אחרת ל"ל נירוף הא מטמא אותו הטמא את הכלי והכלי מטמח חת השחר: מי תנן כלי מחבר. (כ) הוה משמע דנגעי אהדדי והכלי מחברם כאילו הוי חד ואם נטמא זה נטמא זה. מלרף משמע דאיו נוגעין ווה מלרפן ח] להיות אחד: הושיע. חלי עשרון אחד לבין הנך ם] חלי עשרון: מהו. אם נגע טבול יום בזה מהו שיטמא אותן ין שנים: אין לריך לכלי. כגון האי חלי עשרון שלישי דאין לריך לכלי דהא אינו מצטרף עם אלו למנחה אחת אין הכלי מלרפו וטהורים הראשונים: הושיע טבול יום כו'. באוירן ולא נגע לא בהן ולא בכלי: לירוף כלי דאורייתא. יא] דאמרינן (חגיגה דף כג:) כף אחתי הכתוב עשאו לכל מה שבכף אחת לא שנא לחומרא כגון טומאה ול"ש לקולא כגון קמילה דהוי כאילו נוגעין וקמילה מעלייתא היא: או דרבנן. ולחומרא ולא לקולא: מזו בפני עלמה. משמע שעומד מזו בלד הכלי כדי קומץ שאינו מעורב וכן יבן בזו: הך דמערב הא לא נגע. בקומץ וקתני כשרות אלמא לירוף דאורייתא: אמר רבא דילמא. לאו דקאי קומן בפני עלמו "ו]: בגושין" המחולקין העשוין כמסרק. גופי המנחה מחולקין מראש האחד מזו כדי קומץ ומזו כדי קומץ אבל בראש האחד נוגעין כמסרק זה שמלד אחד מחובר ומלד אחד שיניו מפוזרות: מאי הוי עלה. דשני חלאים מחולקים מהו לקמוץ מזה על זה משום לירוף כלי: והרים ממנו. בקומלו: דומיה דב' כלים. כגון דחין נוגעין זה בזה: כגון קפיום בקבם. שחקק מדה קטנה בתוך מידה גדולה ונותן בפנימי חלי עשרון וחליו בחילון דאע"ג דעריבי שני החצאין מעילאי בגודש הכלי: כיון דמפסקי מחילתה מתחחי. דחין עירוב הגודש עירוב הואיל ואינו ידן באויר הכלי. ובהא דייקינן הא כלי

אחד דומיא דהאי שהוא בשני כלים כשר: כגון עריבחשו . ארובה חי של תרנגולין ומחילה נמוכה באמלעית כדי לחלוק בין מים למורסן ואותה מחילה נמוכה ואינה מגעת לשפח העריבה הילכך לאו הפסק הוא שין דנגעי למעלה מן המחילה שני החלאין באויר הכלי אבל הכא גבי ביסא דחלוקין הן לגמרי לא: לירוף כלי וחיבור מים מהו. כלומר חלי עשרון שנטמא בנירוף כלי מהו שיטמא אחר בחיבור מים כגון אם יש שני חלאי עשרון בכלי ואין נוגעין וחלי עשרון יש חוך לכלי וחיבור מים כגון נלוק או לנור מחבר את של חוך לכלי יו ומה שבתוך הכלי ונגע טומאה בזה שבכלי שאינו נוגע במים ונטמא חבירו משום לירוף כלי:

מהו. שיטמה את יהן של זה בחיבור מים: ה"מ דגוהי. לחותו שבכלי מהני ולא לשל חוץ: מחבר. וטמא החיצון: חיבור מים ולירוף כלי. כגון אם נטמא החיצון ונטמא זה שבכלי בחיבור מים: מהו. שיטמא זה אם האחר משום לירוף כלי מי אמרינן דלא מהני לירוף אלא לטומאה שאירעה בחוך הכלי או לא אמרינן: ונטמא אחד מהן. ואח"כ הניח לשניהם בביסא ואין נוגעין דלההיא ודאי לא מהני לירוף שיחזור זה ויטמא את זה שהרי לא היה בכלי בשעת טומאה יש ש'(אלא אם כן) חזר טבול יום ונגע בטמא מהו שיקבל טומאה זו כדי לפסול חבירו: הא שבע ליה טומאה. ראשונה ולא יקבל עוד טומאה אחרת:

קדשי קדשים (דף נע.) כי סליק רב כהנא אשכחיה לר"ש ברבי נטמת חבירו או לא: כי חנן. בפרק חומר בקודש (חגיגה דף כ:) דימיב וקאמר משמיה דר' ישמעאל בר' יוסי מובח שנפגם כולו אבל הכלי מצרף מה שבתוכו לקדש שאם נגע טבול יום במקצתו פסל את . ודאי הא דשאל לו רבי יוחנן ספיקותיו היה בסוף ימיו כשהיה ר' יוחנן ראש ישיבה כדמוכח בסוף ב"ק (דף קיו:) ור"ת פי' ההיא

דגיטין (דף פד:) רבי יוחנן לתלמידיו שמבבל היה אומר כמו שמפרש הא

שאין צריך לכלי אין כלי מצרפו. בפרק בתרא דחגיגה (דף כג:) בגמרא הכלי מלרף בן מדכתיב כף אחת ומותיב רב כהנא מההיא למוסיף כ"ע ודייה מינה שהוא מדרבנן ומשני ר"ש בן לקיש משום בר קפרא לא נצרכא י) לשירי מנחה דאורייתא את שלריך לכלי הכלי מלרפו ושאין לריך לכלי אין הכלי מלרפו ואמו רבנן וגזור אפי' אין לריך לכלי כלי מצרפו וזהו תימה שפשוט לרב כהנא כל כך דאין כלי מצרף מה שאין נריך לכלי ? דלא משמע דפליג אההיא שינויא ושמא סבר לה כההיא שינוים דרבה בר חבוה דמשני התם כלי מדרבנן שלא יצא מקדושתו דקודם קמינה ולא דמי להכא ° דלא היה

מעולם לריך לכלי: והא רב כהנא גופיה שהוא דרבנן מההיא דהוסיף ר"ע

צירוף כלי וחיבור מים מהו. פי׳ בקונטרס כלומר חצי עשרון שנטמא בלירוף כלי מהו שיטמח באן בחיבור מים כגון חם יש שני חלאי עשרון בכלי ואין נוגעין וחלי עשרון יש חוץ לכלי וחיבור מים כגון נלוק או לינור מחבר את אשר חוץ לכלי למה שבתוך הכלי ונגע טומאה בזה שבכלי שאינו נוגע במים ונטמא חבירו משום לירוף כלי מהו שיטמה את זה שבחוץ בחיבור מים ודבר תימה הוא לומר שמשקין מחברין אוכלין לקבל טומאה ולטמא אחרים ועוד שפירש שמתחברין ע"י נלוק והלח אפי׳ למים עלמן קיימא לן במכשירין (פ״ה מ״ט) דאין נלוק חיבור לטומאה וכעין פי' הקונטרס יש משנה אחת

במסכת טהרות פרק שמיני (מ״ח) עריבה שהיה קטפרס ל (ונלוק) מלמעלן ומשקה טופח מלמטן וג' חתיכות כבילה אינן מלטרפות ושתים מלטרפות ור' יוסי אומר אפי׳ שתים אינם מלטרפות אא״כ היו רוללות משקה ואם היה משקה עומד אפי׳ כעין החרדל מלטרף ר׳ דוסא אומר האוכל פרור אינו מנטרף ובתוספתא מי תניא אתרוג שנפרץ ותחבו בכוש או בקיסם הרי זה אין חיבור שאין חיבורי אדם חיבור כב] עיסה שלשה במי פירות טהורה שאין לך דבר שמחבר את האוכלין אלא שבעה משקין ודבר תימה הוא אם בג] לישת מי פירות אינה מועלת לחבר את הקמח ושמא לשה לאו דוקא אלא אורחא דמילתא נקט בדן דבר שאדם לש במי פירות פעמים שמי פירות מחברין ב' חלאי זיתים עיסה בהן במשקין הבאין מזה לזה י

מדרם

לן והא להו בקידושין (דף כט:):

כשלברו ע"ג קטבליא א"נ דוקא בשירי מנחה שהיה כבר נריך לכלי מלרף

צירוף דאורייתא או דרבנן. ול״מ מדקדק בפרק בתרא דחגיגה (ג"ו שם) ויש לומר דשמא מספהא ליה משום

שינויא דהתם:

מ א ב מיי׳ פי״ב מהלי שאר אבות הטומאה הל״ו: מא ג מיי׳ שם הלכה ח: מב ד מיי׳ שם הלכה לנים מב ד מיי׳ שהי׳ מהלי כלים

בג ה מיי׳ פי״א מהל׳ פסוה"מ הל' כג: מד ו ז מיי' פי"ב מהל' שאר

שימה מקובצת

ן צירוף עיין בתוס׳ לקמן דף עז ע״ב: כֹן אמאי הא דמערב הא לא נגע. דס״ר שהן מעורבין כל כך מצד אחד שיהא הסולת של זו חולק מקצת חבירו ומכסהו שלא יהא כל העשרון של זו וו כווובו לפבטו (. כגושין המחולקין

דן עריבת תרנגולין תיבת של

ל"ש: ס) צירוף כלי וחיבור מים. כגון עשרון שנחלק . לג׳ חלקים השני חלקים הן בביסא אחד ולא נגעי אהדדי אלא שהכלי מצרפן . מחובר לחיצון ונטמא חבירו שבתוך הביסא כמותו מחמת צירוף הכלי ומבעיא ליה אם יטמא החיצון מפני חיבור המים והדר מבעיא ליה אם נגע טבול יום בחיצון אם נגע טבול יום בחיצון ונמצא הפנימי המחובר לו טמא מחיבור המים אם יטמא הפנימי האחר שאינו מחובר לחיצון מפני צירוף הכלי: ו) וצירוף כלי [מאי] תיקו והשאר נמחק: ז] אין נוגעין זה בזה: ס] מצרפן כאילו הם נוגעין הס״ר: מ] חצאי עשרון. ונתנו . ביניהם: י] אותן. ל) האווייתא. דכתים כף יותיבת דאמרינן נמחק: יותיבת דאמרינן נמחק: הך דמערב. באידך דמנחה ממנחת הקומץ זו הא: על בפני עצמר, אלא בנושין והד"א: יד) ואינו. מערב באיר: עון עריבת. תוננולין ביורד עון עריבת. תוננולין ביורד עון עריבת. תוננולין שירבי שלי או דער בריב שירבי של או דער בריב , ארובה של: מו) הוא. דקא נגעי למעלה: יו) חוץ לכלי . לאחר שבתוך תיבת ומה נמחק: יה) שיטמא זה את זה של חוץ בחבור: יען בשעת טומאה אלא אם חזר:

כן מצרף. יליף מדכתיב:

כל) שיטמא. אחר בחבור:

כנ) עסה שלשה. עיין בר״ש
אם. אין לישת מי פירות
במס' טבול יום: כנן הוא
אם. אין לישת מי פירות מועלת: כדן נקט. דכשאדם לש: כה) זיתים עיסה הבאין מזה ומזה במשקין:

מ"ט [ופ"כ מ"ו], ו) [במדב ז], ז) בגופין. ל"ק, ח) ל"ל עריבה, ט) נ"א ואח"כ וגי' ל"ה אלא אח"כ וחור. י) שם אימא אלא לשירי כו׳. כ) ולא נ"ק, ל) [והבלק], מ) [ספ"ל דעוקלין], ל) וע' תו' זבחים

תורה אור השלם

1. והרים ממנו בקמצו מִסּלֶת הַמִּנְחָה וּמִשְּׁמְנה ואַת כָּל הַלְבֹנָה אֲשׁר עַל המנחה והקטיר המזבח רִיחַ נִיחֹחַ אַזְכָּרְתָהּ לִייָּ

הגהות הב"ח

(6) גמ' שנע ליה טומחה חו לה: (3) רש"י ד"ה מי תנן כלי מחבר אי תגא כלי מחבר הוה משמע וכו' נטמח זה אבל מלרף משמע:

גליון הש"ם

גמ' שלא יביא עשרון בשני כלים. עי' לקמן דף ק ע"ז: מוס' ד"ה אפשר: שם מי אמרי' שבע ליה מומאה. עיין שכת דף לח ע"ל תוס' ד"ה פחות: תוס' ד"ה שאין כו' דלא היה מעולם צריך לכלי. ע' נהר"ש פ"א דטהרות משנה

מוסף רש"י

כלי מצרף מה שבתוכו לקדש. חתיכות אוכלים הרבה בכלי אחד ונגע טמא באחד מהן הכלי מלרפן להיות כולן חתיכה אחת עריבה ארוכה וכה אוכל קודם מכלן ואוכל קודם מכלן ואוכל קודם מכלן האין נוגע עות המלן האין נוגע עות האוכלן האין ובע עות האוכלן האוכלן שבראם מענת הל האוכלן שבשי ההוכלי לה נכב, והאוכל אין שבשי האוכלן שבשי האוכלן שבשי האוכלן שבשי הידרך לכלי. הרוך לכלי. דומיא קטורת שבכף האייני דומיא קטורת שבכף האייני דומיא קטורת שבכף האייני דומיא קטורת שבכף האייני הוה הרב אל הודיפו שאושים. בה קרא כלי מלרפו, ושאינו לריך לכלי כגון שירי מנחה נה קר. ... לריך לכלי כגון שירי מנחה שהן אכילת כהן אין הכלי מלרפן (חגיגה כד.).